

Alla gåvors början

En betraktelse till åminnelsen av Jungfru Marias utkorelse och fullkomliga renhet som firas den 8 december.

2008-11-27

Förra året på julafton lär det bortskämda barnet vid upppackandet av sina julklappar meddelat sina föräldrar, som förväntade sig tack och uppskattning: ”Om jag inte säger något, är det bra”. Sakligt och blasé... Nu, inför julen blir det kanske tydligt för en och annan, att en sådan inställning till julklapparna inte är så

ovanlig. Skick och fason fordrar ett vänligt tack gentemot givaren. Men på ett högre plan i kontakten med Guds gåvor till oss, kan det ibland saknas känsla för många dolda gåvor, som vi liksom bara självklart tar emot. Tackar vi också för dem?

Festen ”Den obefläckade avlelsen”, den 8 december, gör oss uppmärksamma på Maria som den egentliga adventsgestalten. Hon väntar glädjefylld på den största gåvan Gud ska ge människorna.

Uttrycket ”obefläckad avelse” visar på det. Det låter språkligt torrt, kanske också oklart. Ty denna trons sanning syftar inte, som några – annars i övrigt bildade – menar, på vilken upplevelsemässig händelse som helst vid Herrens moders befruktning och födelse.

Den betyder, att Maria – i motsats till oss – aldrig i något enda ögonblick stått under syndens makt, i en

situation av Gudsfrånvaro. Vi blir genom dopet befriade från arvssynden; Maria blev mer än det: hon blev från första ögonblicket av sin existens bevarad från arvssynden. Detta var början av alla Guds gåvor till henne.

Maria är den syndfria. Tyvärr ett tomt begrepp för många, eftersom deras medvetande om ”synd” och ”skuld” har kommit bort, beroende på att de tagit avsked av en personlig Gud. Idag möter vi inte sällan människor, som anser sig ”syndfria” och ”skuldfria”, eftersom de ju kan åberopa sig på omständigheterna eller på samhället.

Maria är ”full av nåd”. Precis som den vita färgen samlar alla färger, sammanfattar denna sats all skapad skönhet – och ändå tycks den vara abstrakt för många. Bara stora själar anar, vad det kan betyda, att hålla jaget helt inriktat på Gud och lägga

bakom sig egennyttan,
självhävdelsebehov, fåfänga och
egoism.

Konkretare blir alla dessa uttryck,
om vi i bönen lyckas betrakta Maria
som den verkliga person, som visar
oss, hur människans ringhet inte är
en börda utan bakgrund till det
tacksamma mottagandet av olika
gåvor. Här är vi Marias erfarenhet
närmast: det finns gåvor – ibland
saker, ofta människor –, som får oss
att sjunga invärtes. Vi identifierar
dem ärligt som oförtjänta och ser
inte längre på oss själva som så ”bra”
som annars. När det gäller
människor känner vi ibland på det
sättet – kanske lyckas vi på samma
sätt, när det gäller Gud. ”Tack Herre,
för alla dina välgärningar – också för
dem, som jag inte vet något om”, bad
ofta den helige Josemaría.

Inte brist – ”syndfrihet” – utan
”fullhet” – överflöd av nåd –, står i

centrum av uttrycket ”obefläckad avelse”.

Det tillhör vår förväntan inför advent att ha en känsla för allt, som Gud redan givit oss. För det första känsla för förmågan att möta Honom personligt i tro, hopp och kärlek. Därefter också känsla för, vad Herren givit oss genom älskade människor, som vi fått möta. Likaså har Han berikat oss med naturliga gåvor. Och Han har givit andra, som står oss nära, gåvor, som vi saknar. I stället för avund växer glädje och tack fram.

När vi betraktar Maria förtätas vårt vittomfattande tack. Mitt i ett samhälle präglat av kärlekslös konsumtionsglädje tackar vi också för, att tacket självt gör oss glada. En sådan tacksamhet gör oss inte sakliga och blasé utan hjärtliga och förväntansfulla.

Av Josef Arquer

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/
alla-gavors-borjan/](https://opusdei.org/sv-se/article/alla-gavors-borjan/) (2025-04-08)